

[Gregersen.]

skulde gøre noget her, ja, saa maatte man bygge et Statsteater i Aabenraa eller en anden sønderjysk By. At bruge Motivering: Hensynet til Sprog og Kultur i Sønderjylland, for at vi skal beholde Det kongelige Teater, er søgt, men dette Paa-skud blev ikke des mindre anvendt, baade af det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen og af det ærede Medlem Fru Elna Munch. Men har paa Fornemmelsen, at det er noget, der har spillet en meget stor Rolle under de Overvejelser, der er foretaget inden for Teaterkommissionen.

Det var et udmærket Udtryk, der blev anvendt om Det kongelige Teater, om Hjelpen, Kommunehjælpen fra Byen. Saaledes har vi altid set paa det Spørgsmaal: Det er jo i Virkeligheden Fattighjælp, naar en Institution skal have Hjælp uden at levere Modydelse derfor. Det var vel nok en Fortalelse, men en Fortalelse, som fuldt ud karakteriserer de virkelige Forhold med de stadige Tilskud til Teatret.

Jeg skal da slutte med at sige det, som jeg begyndte med at sige, at der er ingen Uoverensstemmelse mellem det at være Venner af Teatret og at forlange, at Teatret skal gaa over til Privatdrift. For os — og det har vi betonet Gang paa Gang — er Teaterspørgsmaalet i sig selv kun et lille Spørgsmaal, men det er for os Symbolet paa Statsdrift, og derfor valgte vi til at begynde med dette Eksempel som et Stykke Anskuelsesundervisning for gennem det at gøre klart for Befolkningen Forskellen paa, hvad der var privat, og hvad de private maatte tage sig af, og hvad der var offentligt, og som Staten derfor skulde tage sig af. Og dette at more sig, at drive Kunst og drive Fornøjelse, eller hvad man nu vil sige, hører absolut til Privatanliggeren, og Staten har intet som helst dermed at gøre.

Jeg skal i Modsætning til ærede tidligere Talere anbefale, at Tinget med endnu større Anstrengelse end i Fjor modsætter sig, at Teatret vedbliver at bestaa som Stats-teater.

Sneum: Jeg har lagt Mærke til — og vi har ogsaa hørt det i Dag — at man ved Bedømmelsen af Det kongelige Teaters kulturelle Indsats i Almindelighed alene tænker paa det, der af de optrædende Kunstnere fremføres paa Scenen, og paa den Musik, der præsteres. Det er en traditionel Opfattelse, at Teatrets Opgave alene ligger paa disse Omraader, det er i alt Fald det, man diskuterer, naar man taler om Det kongelige Teater. Men ved Siden heraf vil jeg

gerne pege paa den Indsats, som den dekorative Kunst, især Malerkunsten, yder. Det er efter min Mening en meget værdifuld Indsats, en Indsats, man ikke bør overse.

Hvis man drager en Sammenligning med andre Teatre her i Landet, vil man let se, at Det kongelige Teater ogsaa paa dette Omraade ligger i Spidsen, og det har glædet mig at erfare, at Undervisningsministeren er enig med mig i den Opfattelse, og at ogsaa Teatrets Ledelse er af samme Mening, saa at man ikke, saa længe vi nu engang har et Statsteater, svækker den høje Standard for dekorativ Kunst, som nu engang er knæsat paa Det kongelige Teater. For Publikum er det blevet en Selvfølge, at saadan bør det være, og selv om Vanen her som overalt naturligvis i nogen Grad svækker Interessen, er jeg ogsaa sikker paa, at dersom man rokkede ved denne Standard, vilde Reaktionen øjeblikkelig vise sig.

Som jeg før sagde, tænker jeg her særlig paa det fine og stilfuldt udførte Malerarbejde, som fortjener den største Anerkendelse, fordi det saa udmærket medvirker til at forhøje Indtrykket af de kunstneriske Præstationer paa Scenen. Desuden er jeg vidende om, at baade Kunstnere og Folk, der virker i det praktiske Malerarbejde, anerkender den høje Standard, som Hr. Teatermaler Bruun værner om og fastholder, og at baade Kunstnere og Haandværkere gør Studier i og ogsaa faar Impulser fra den Malerkunst, som danner Rammen om det, der foregaar paa Scenen. Jeg mener, at dette ogsaa bør understreges, naar man vil en alsidig og fuldstændig Bedømmelse af Det kongelige Teaters Indsats: Jeg haaber ikke, at man fra nogen ansvarlig Side vil medvirke til at gøre denne Indsats fra Teatrets Side mindre i Fremtiden. Det er forbavsende og anerkendelsesværdigt, hvad Teatermaler Bruun er i Stand til at frembringe med det Budget, der staar til hans Raadighed.

Hver Gang man i Rigsdagen forhandler om Det kongelige Teaters Forhold — og det sker jo ret ofte — kommer der stærkt divergerende Meninger frem, og Kritikken af Teatret, dets Kunst og dets Økonomi, er ofte meget haard og skarp. Jeg er af den Opfattelse, at den egentlige Aarsag til denne Kritik, denne permanente Uro, nærmest er at finde her i Hovedstaden, og Hovedstadspressen kan ikke sige sig helt fri for Skyld i dette Forhold. Det kongelige Teater er godt Avisstof at lave Sensation med, og jeg synes ikke, at Hovedstadspressen altid er tilbageholdende nok i den Henseende. Undervisningsminister Borgbjerg pegede paa denne Kendsgerning i Fjor, og han udtalte, at